

TOVARIŠU JETNIKU

Władysław Broniewski

Zaklenjena vrata, obita z jeklom,
rešetke na ozkem okencu v svet...
V tej luknji že mnogo dni je preteklo,
minilo bo nekaj najlepših let.

A stisni zobé in vztrajaj zravnano,
tako iz srca slabost prepodiš.
Tovariš, ki skupaj sediš tu z mano,
zakaj niti ene noči ne prespiš?

Zakaj tvoja roka se včasih ovije
okrog teh rešetak in jih s krčem drži?
Za okni krvava se bitka bije,
zakaj tudi tebe v tej bitki ni?

Za okni te vabi daljno življenje,
da vržeš se vanj kot pogumen možak...
Razločno že slišiš strelav grmenje
in revolucije trdi korak.

Tovariš, ki naju združila je ječa,
ne kloni v tem boju, zaupaj in stoj!
S teboj bo šla v boj domovina trpeča
in partija z delavci šla bo s teboj.

Dovolj je še pušk in orožja v skladiščih
in jeklo imamo in dinamit.
Ni daleč več čas, ko bo na bojiščih
kapitalizem do kraja razbit.

Že kmalu krvava pomlad se zasvita
iz prsi napravimo zanjo most.
Zaklenjena vrata, z železjem obita,
si sami široko odpremo v prostost.